

státi jen se souhlasem účastníků a se svolením přejímatelovým; vzhledem k tomu, že po přijetí dědické přihlášky není již přípustné odevzdání pozůstalostního jmění *jure crediti*, jsou účastníky nejen osoby mající právo dědické, nýbrž i všichni známí pozůstalostní věřitelé. Přisvědčiti jest názoru stěžovatele, že pohledávky, které by měly přednostní právo v úpadku, mají je pod týmiž podmínkami i tu, a má-li býti pokládána pozůstalost za nepatrnou a je-li proto přípustné odevzdání *jure crediti*, závisí nejen na výši pozůstalosti, nýbrž i na osobních poměrech zůstavitelových. Je-li však splněna první podmínka nepatrné pozůstalosti, musí vyhověno býti i druhé podmínce souhlasu věřitelů ohledně uznání nákladů nemoci a pohřbu a jiných pohledávek, majících zvláštní přednostní právo a vůbec dorozumění o odevzdání pozůstalostního jmění *jure crediti*. Nedojde-li k souhlasu všech účastníků věřitelů, nezbude než, by dle § 69 konk. ř. byl prohlášen úpadek na pozůstalost předluženou, při čemž se podotýká, že dalším důvodem prohlášení úpadku na pozůstalost jest insolvence. Přenechání pozůstalosti věřitelům podle § 73 cís. pat. znamená rozdělení pozůstalostního jmění tak jako úpadku cestou kratší, toto rozdělení podle obdoby úpadkového řízení k řízení pozůstalostním nemůže však býti vynuceno jedním věřitelem, jenž platil ty které přednostní pohledávky ze svého, nýbrž může se státi jen souhlasem všech účastníků, v dorozumění všech pozůstalostních věřitelů. Poněvadž tohoto souhlasu tu není, musí první soud zamítnouti návrh jednoho věřitele, stěžovatele, na přenechání pozůstalostního jmění *jure crediti*. Opatří-li si stěžovatel souhlas všech věřitelů neb budou-li všichni věřitelé souhlasiti s návrhem stěžovatele, byvše o tom slyšení, může stěžovatel kdykoliv návrh opakovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesp. říz., přípustnou jen, je-li tu zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem nebo se spisy nebo stala-li se zmatečnou. Nejvyšší soud, přezkoumaj spisy, neshledal, že tu je některý z těchto předpokladů. Dovolací stížnost jest tudíž neodůvodněna a nebylo lze jí vyhověti, zejména, an o stěžovatelově návrhu podle § 73 nesp. říz. nebyl ani slyšen, ať přímo nebo právním zástupcem neb ustanoveným opatrovníkem, Rudolf G., který podle obsahu úmrtního zápisu jest též dědicem ze zákona.

Čís. 9249.

Pozůstalostnímu věřiteli nepřisluší právo k rekursu do usnesení pozůstalostního soudu o odevzdání pozůstalosti, leč že by šlo o odevzdání pozůstalosti *jure crediti*.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R II 283/29.)

Do usnesení o odevzdání pozůstalosti po Janu T-ovi stěžovala si finanční prokuratura. *R e k u r s n í s o u d* rekurs zamítl. *D ů v o d y*: Finanční prokuratura nemá v tomto případě právo ke stížnosti, neboť v pozůstalosti po Janu T-ovi přihlásila pohledávku čsl. eráru ve výši 15.184 Kč a 1.851 Kč. Tato pohledávka byla universální dědičkou za správnou uznána. Jestliže návrh odevzdací listiny poučuje universální dědičku, že jest povinna zapraviti pozůstalostní dluhy, stačí-li pozůstalost, je to nezávazné poučení pozůstalostního soudu. Proti soudním poučením není opravného prostředku, neboť nejde o rozhodnutí. Ostatně jest poučení pozůstalostního soudu o dosahu podmíněného přihlášení se k dědictví naprosto nezávazné. Zda řečený dodatek (poučení o významu § 802 obč. zák.) do odevzdací listiny patří (§§ 174 a 178 nesp. říz.), má pozůstalostní soud z úřadu sám posouditi (Gl. U. čís. 7554). (Srovnej pozn. 41 čís. f. 41 ve sbírce vzorců nesp. řízení).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu finanční prokuratury do odmitacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Československý stát jest, jak není o tom sporu, pozůstalostním věřitelem, neboť přihlásil k pozůstalosti náhradní pohledávku. Jde o to, zda přísluší stěžovateli jako věřiteli pozůstalostnímu právo ke stížnosti do odevzdání pozůstalosti, provedeného pozůstalostním soudem. Stěžovatel si osobuje toto právo, opíraje svůj názor o tvrzení, že jde o odevzdání pozůstalosti *jure crediti*. Nelze pochybovati, že by měl názor ten oporu v ustanovení § 9 nesp. říz., kdyby bylo správným tvrzení, že jde o odevzdání pozůstalosti *jure crediti* podle § 73 nesp. říz. Vyplývá však z protokolu ze dne 5. prosince 1928, že byla projednána pozůstalost s dědičkou Emilií D-ovou na základě její přihlášky ze závěti s výhradou právního dobrodiní soupisu (§ 802 obč. zák.), při čemž byl zřízen také soupis (§ 92 nesp. říz.) a dědička učinila návrh, by jí byla pozůstalost, ovšem přetížena, odevzdána do vlastnictví se závazkem, pokud jde o pozůstalostní věřitele, podle § 802 obč. zák. Nejde tu tedy o odevzdání pozůstalosti podle § 73 nesp. říz., dědička takový návrh ani neučinila. Za tohoto stavu věci neměl však stěžovatel jako pozůstalostní věřitel vliv na projednání pozůstalosti. Jaká práva příslušejí pozůstalostnímu věřiteli, vyslovil zákon v §§ 811, 812 a 815 obč. zák., z nichž jen ustanovení § 812 obč. zák. propůjčuje pozůstalostnímu věřiteli postavení účastníka pozůstalosti (§ 95 nesp. říz.). Jinak jest však pozůstalostní věřitel vyloučen z jakéhokoliv zásahu do pozůstalostního jednání a nemůže se proto po zákonu ani považovati za stížena projednáním pozůstalosti. Podmínky výmínečného ustanovení § 812 obč. zák. nenastaly však v tomto případě a jest proto stěžovateli odepřiti právo ke stížnosti do projednání pozůstalosti prvním soudem.